

Børne Blad

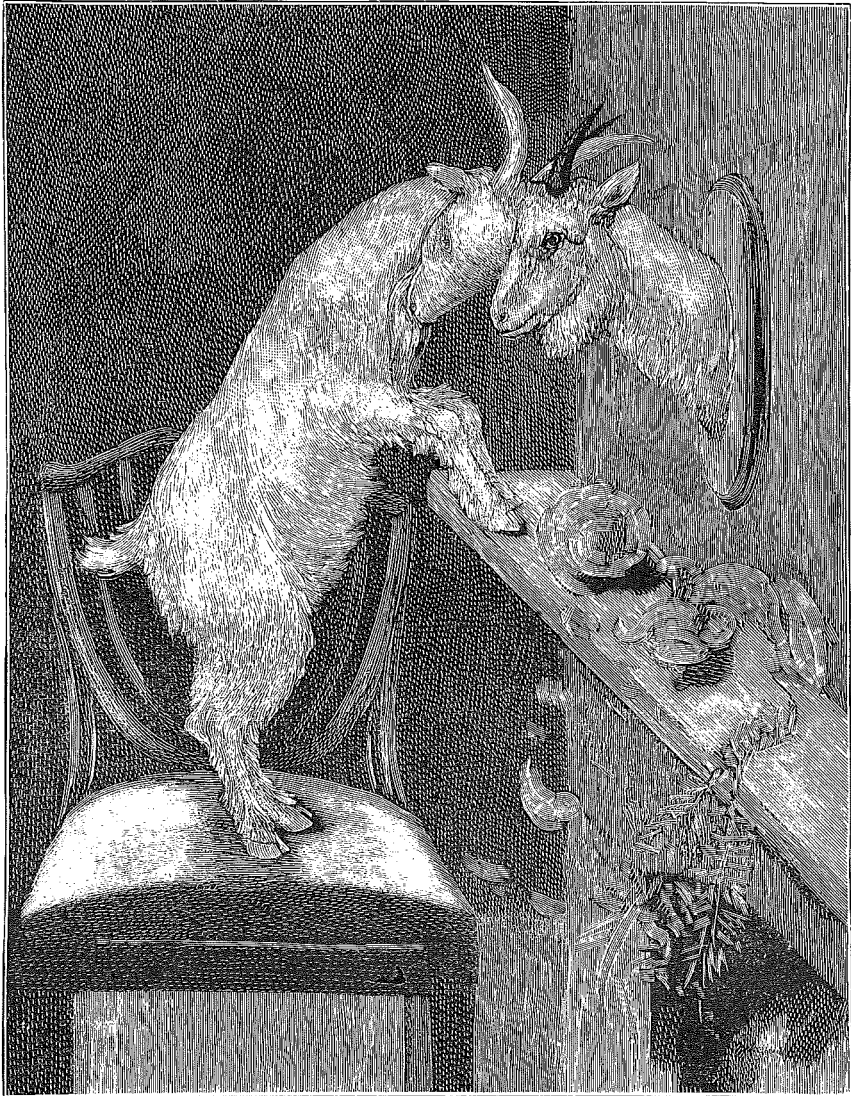

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 29.

22de juli 1894.

20de aarg.

„Ratbein“.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflid. I passer til en adresse paa over 5 eksptr. koster det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar abonnentationen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Regimentets krigskasse.

et var i aaret 1813. Napoleon den stores hær befandt sig paa tilbagetog. Ved Leipzig havde tusender af soldater som lig bedækket valpladsen. Men resten af hæren ilte saa hurtig som muligt tilbage til Frankrig.

Et par af de franske regimentter kom paa sin flugt gennem en landsby i Bayern. I modsætning til saa mange af de andre flygtende afdelinger var der god orden i deres rækker. I spidsen gik musikken og spillede en smuk marsch. Derefter fulgte regimentets oberst og hans adjutant, begge tilhørt, og saa kom i lange rækker grenaderernes marscherende med sine tunge geveerer. Blandt afdelingens vogne var der en, hvorpaa der foruden andre iing stod en tung jernkiste; i den var regimentets krigskasse opbevaret.

Midt i landsbyen standsede vognen; de to grenaderer, som havde siddet foran, steg af og gik hen til nærmeste bondegaard. Dennes dør var stængt. Men soldaterne begyndte at dundre saaledes løs paa den med sine geværkolber, at hele huset gjenlød af slagene. Og dette hjalp. En nøgel blev indenfra stukket i laasen; døren aabnedes, og en bonde traadte ud.

„Hvad er det, I vil?“ spurgte han franskmændene med en stemme, som viste, at han just ikke var videre vel tilmode.

„I maa straks spænde for og høre vor vogn til næste by,“ svarte grenadererne, som kunde tale tydt.

Bonden, som hedte Görg, søgte sig alt andet end tilfreds med det hørb, han havde faaet. „Jeg kan umulig“, sagde han, „jeg har saa meget at gjøre hjemme.“

Men franskmændene forstod ingen spøg. Han fik nogle temmelig ordentlige puf og

stød mod ribbene, saa han tilslut indfaa, at her nyttebe ingen modstand, og han fandt det klogest at høre sig for overmagten. Han skyndte sig derfor ud i skalden og fik ud sine to smukke brune heste, som han spændte for vognen, efterat de to udslidte øg, som tidligere havde trukket vognen, var fraspændte. Dette var alt sammen gjort i nogle saa minutter.

Görg satte sig foran i vognen med en franskmænd paa hver side. Før bonden steg op, havde han kastet et raskt overblik over vognens indhold, og jernkisten havde ikke undgaaet hans opmærksomhed. Medens han kjørte affted, tænkte han over, hvad den vel kunde indeholde, og kom snart til den slutning, at det maatte være penge. I sit stille sind ønskede han franskmændene did, hvor beberen gror; han vidste nok da, hvad han vilde gjøre med pengene. Dog passede han sig vel for at nævne noget om, hvilke tanker han sad med; ellers vilde det vist ikke være gaaet ham videre godt.

Saaledes gik time efter time. Tilslut faaes paa afstand de høje kirkeetaarne i en by. Man nærmede sig byen mere og mere, og allerede var de forreste soldater naaede dens udkant. Da hørtes pludselig fra hundreder af struber rundt om kraftige hurraa. Tyfferne havde lagt sig i boghold for at overfalde de altfor trygge fiender, som her mente sig forholdsvis uden fare.

Franskmændenes modstand var ikke af lang varighed; de indfaa, at de var gaaede i en fælde. Bonden hørte en langfjægget gammel korporal i nærheden af sig strige: „Redde sig, hvem som kan!“ Og alle flygtede vildt affted for at frelse livet. Heller ikke de to grenaderer, som havde haft plads paa vognen ved siden af Görg, blev længe siddende. Da de saa den almindelige flugt, talte de sammen nogle ord, som ikke Görg forstod, og styrtede derpaa ilfsomt affted for at undgaa at gjøre nærmere bekendtskab med de bayeriske sabler og bajonetter.

Görg var alene paa vognen. En tanke for ham gennem hovedet: Om han nu kunde slippe bort i stilhed med jernkisten!

Dog nei! I næste øjeblik var en bayerisk officer henne ved vognen og gav et par af sine mænd befaling til at tage den under bevogtning som krigsbytte. Görg kjendte ikke de to soldater, men blev snart gode

benner med dem, og da disse noget senere fik lyst til at gaa ind i et nærliggende hus, hvor der var udsalg af øl, lovede han at vente. De behøvede ikke at være bange, sagde han, han skulde nok passé paa kisten; de maatte da ikke tro, at han vilde besvoige sit eget fædreland for ærlig bundet krigsbytte.

De to soldater var glade i det stærke, og da de blev længe borte, begyndte Görg at tænke paa, om han kanske alligevel ikke burde søge at rømme afsted med kisten; soldaterne vidste hverken hans navn eller bosted, og han havde ialfald nogen udsigt til at slippe bort.

Som tænkt saa gjort. Det gik lettere, end han havde tænkt. Og en tid senere hørte han i rafft trav henad landeveien et godt stykke fra byen.

Men god samvittighed havde han ikke. Han kunde ikke dølgge for sig selv, at dette i grunden var et skammeligt tyveri fra hans eget land, og at han paa en daarlig maade havde brudt et givet løfte. Men udsigten til at blive rig gjaldt mere for ham end en god samvittighed, og han pistede alt, hvad han kunde, paa hestene. Til hans glæde var det blevet mørkt, saa hans udsigt til at slippe uopdaget hjem blev større og større.

Da han var kommen hjem, var han forsigtig kisten openpaa, hvor han indtil videre holdt den skjult i et kammer, hvis dør han havde laaset. Da han senere mente, at den rette tid var kommen, sprængte han kistelaafen og aabnede laaget.

Hvilket syn der da mødte hans øie! Guld og sølv skinnede ham imøde. Hundreder af sølvduclere og guldduclater laa i velordnede ruller ved siden af hinanden. Hvilken fryd sølte han ikke ved tanken paa al denne rigdom! Atter og atter maatte han tælle pengene og lade guld- og sølvmynterne glide mellem sine fingre.

Görg var nu bleven en rig mand; han havde forøvrigt ogsaa før været velstaaende. Han var saa forsigtig, at han ikke tog for stort paa med engang; men efterhaanden i løbet af en række aar benyttede han pengene til at udvide og forbedre sin eiendom, bygge sig nye huse o. s. v. Men lykkelig var han ikke. Midt i al sin overskud kunde han ikke skjule for sig selv, at han var en tyv og hans samvittighed plagede ham stadigt. Mørk

og ordnap vandrede han omkring, og sjelden saaes et smil paa hans læber.

„Han maa have noget paa samvittigheden,“ mente landsbyens beboere om ham, og hans nabo, som tidligere havde været hans bedste ven, sagde: „Nea kan ikke begribe, hvad der er gaaet af Görg. Han var i gamle dage et rent andet menneske. Men siden franskmændene reiste igjennem her, er han bleven aldeles forandret. Gud være hans sjæl naadig.“

Og ved J, hvorledes det tilslut gik ham? Han endte paa et galehus, og her døde han tilsidst, uden at nogen ofrede en taare for ham. Saaledes maatte han allerede her i livet lide haard straf for sin synd.

Du tet er skjult, som jo skal aabenbares.

(Matt. 10, 26.)

Til et kristeligt blad skriver en indsender: „Jeg var omtrent 15 aar, da jeg oplevede det, som jeg nu skal fortælle. Paa en af vort lands store fest- og mindedage skulde der holdes en parade paa torvet i vor stad. Min far havde foresat mig noget arbejde i haven, og jeg stod tidlig op om morgenen for at være færdig med det i god tid. Og jeg troede allerede at være fri til at løbe afsted og se paa det militære optog, da min far kaldte paa mig og gav mig en liden pose med bønner, som jeg skulde sætte først. Mismodig gik jeg til dette arbejde. Snart hørte jeg musikken lyde paa afstand, og paa gaden ilte folk afsted til torvet. O, hvor jeg ønskede, at der aldrig havde været noget i verden, som hedte bønner! Pludselig fik jeg en tanke. Jeg tog posen og gik hen i et hjørne af haven, hvor der laa en temmelig stor sten, denne fik jeg vellet tilside, gravede saa et hul og tømte hele posens indhold deri; saa belstede jeg stenen tilbage paa sin plads, og nu varte det ikke længe, før jeg sprang afsted for at se soldaterne og træffe mine kamerater.

Jeg havde dog allfor liden fornøielse af festen; thi samvittigheden talte, og jeg maatte hele tiden tænke paa bønnerne, og hvad jeg skulde sig til min far. Han glemte heller ikke om aftenen at spørge, om jeg havde sat

„Var ikke ræd du lille fugl!“

I det grønne.

bønnerne, og jeg svarte: „Ja, jeg har sat dem alle i jorden.“

Dette var en løgn, men han fattede ingen misfante. Men efter nogen tid sagde han til mig: „Det er dog mærkeligt, at bønnerne ikke kommer op! Du har da vel lagt dem rigtig!“

„Ja far!“

„Saa maa de vel have været for gamle, saa de ikke har spirekraft.“

Noget andet faldt ham ikke ind den dag. Jeg troede nu, at alt var godt og vel, og at spørgsmaalet om bønnerne var for bestandig ude af verden. Men nogen tid derefter blev det rent galt; thi rundt omkring den store sten voksede en hel skov af bønner op. Min far saa dette og taug; men om aftenen ved bordet spurgte han alvorlig: „Har du sat bønnerne i det bed, hvor jeg bad dig at sætte dem?“

Jeg kan ikke beskrive, hvad jeg følte i denne stund. Nu kunde jeg ikke lyve. Jeg blev blodrød, begyndte at græde og fortalte ham nu det hele. Han tilgav mig ogsaa og glemte min synd; men indtil denne dag har jeg aldrig kunnet glemme disse bønner, som jeg troede saa vel gjemte, og som dog kom for dagen.

Saaledes er det med enhver synd. Din samvittighed taler. Der er en ting, som du ikke gjerne vil høre den tale om; det sætter dig i en mismodig sindsstemning. Du vilde gjerne kvæle denne røst, men den lader sig altid høre paany. Du kan fremstille et falskt skin for andre, men for dig selv kan du ikke dølgge sandheden. Og om du ikke bekjender din synd og saar forladelse ved Jesu blod, saa bliver du evig ulykkelig; thi Gud siger: „Ederes synd skal finde eder“ (4 Mos 32 23). „Intet er skjult, som jo skal aabenbares, og intet er lønløst, som jo skal blive bekjendt“ (Matt. 10, 26)

Tjener Herren.

Ga konge havde en minister, som hele sit liv havde gjort ham oberordentlige tjenester. Denne minister blev syg, og det gik til døden med ham. Da reiste kongen, hans herre, sig for at gaa hen og besøge ham; han fandt ham nedfunten i den dybeste bedrøvelse. Kongen sagde til ham:

„Min ven, hvorfor udgdyder du saamange taarer, og hvorfor er du saa urolig?“

Den syge svarte: „Å, herre, hjælp dog, at der kan blive en ende paa mine lidelser.“

Kongen rystede paa hovedet og sagde: „Å, om jeg kunde!“

Den syge fortsatte: „Kubel, herre, befa! i det mindste, at denne sygdom ikke maa føre til døden.“

Men kongen svarte endnu mere bedrøbet: „Å, det, som du beder om, staar jo ikke i min magt.“

Den syge vedblev: „Å, min konge, saa tilsted da i det mindste, at naar mit legeme er blevet støv, min sjæl da maa se Guds ansigt.“

Men kongen blev overvældet af bedrøvelse og svarte: „Hvorfor beder du mig om alle disse ting, som jeg ikke kan gibe dig?“

Da vendte den døende sig til de mennesker, som omgav hans leie, og sagde til dem: „Nu hører I gruden til min store bedrøvelse; jeg har ofret hele mit liv i et menneskes tjeneste, som ikke kan hjælpe mig paa nødens dag, og jeg har slet ikke brudt mig om ham, i hvis hænder alene magten ligger til frelse eller fortabelse.“

Vær af dette, kjære børn, at tjene herren, som i alle livets vanskeligheder kan hjælpe, og som fremfor alt kan frelse fra døden og gibe eder livsens krone.

Hvorfor forlod lykken general Stenbock?

I forrige aarhundrede, da Danmark og Sverige laa i krig med hverandre, beleirede svenskerne byen Altona, som blev helt omsluttet af fienderne. Glødheden og sorgen i byen var stor; thi general Stenbock truede med at brænde byen af. For om muligt at afvende denne ulykke gik past. Johann Sack sammen med nogle borgere ud til den svenske leir og kastede sig paa knæ foran generalen. „Forbarm eder over den uskyldige stad for Jesu Kristi blods skyld!“ bad presten. „Sr. pastor“, svarte Stenbock, „russjerne, som er denne bys allierede, har ikke skaanet en eneste svensker for Jesu Kristi blods skyld; aaa, jeg vil ikke have mere med eder at bestille.“ Men presten

lod sig ikke afvise saa let; han søgte paa alle maader at blødgjøre den svenske general's hjerte. „Bed Gud!“ udraabte generalen, „jeg handler efter høiere befaling.“ „Er det virkelig saaledes“, svarte presten, „at De efter høiere befaling vil lade denne by brænde af, og at De er ukjeldig i denne grusomme gjerning, dov det saa og modtag nu Herrens velsignelse; Gud skal engang dømme mellem eder og os.“ Derefter bredte presten armene ud og sagde: „Herren velsigne dig og bevare dig; Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig naadig; Herren løfte sit aasyn over dig og give dig fred! Amen.“ Generalen bævede under denne velsignelse, men han forherbede dog sit hjerte og gav befaling til, at Altona skulde brændes.

Fra den time af forlod lykken general Stenbock. Ved tønningen maatte han overgive sig med hele sin hær til de danske. Selv kom han i fangenskab. Da han mærkede, at han skulde dø og ønskede at faa den hellige nadver, bekjendte han for presten: „Jeg har modtaget mange forbandelser i de krige, jeg maatte føre, men ingen af disse ligger saa tungt paa min sjæl som din prests velsignelse foran byen Altona; den vil martre mig, selv naar jeg ligger i min sidste kamp.“ Saaledes døde general Stenbock i fængslet som et bevis for, at Guds ord er skarper end et tveegget sverd. Det trænger igjennem, indtil det adskiller baade baade sjæl og aand, baade legeme og marv, og dømmer over hjertets tanker og raad.“

Snebønnen.

Naar jeg betragter den hvide, nysaldne sne, kommer jeg til at tænke paa Herrens store og dyrebare løfte: „Om eders synder end er som purpur, skal de blive hvide som sne“ (Es. 1, 18). En liden pige bad en dag sin mor, om hun maatte gaa ud og lege i den nysaldne sne. Det fik hun lov til og sprang fornøjet ud. Hun kom snart igjen og saad: „Mor, jeg bad til Gud derude.“ „Virkelig! hvad bad du da om, mit barn?“ „Jeg bad snebønnen, som vi nylig lærte i søndagsstolen.“

„Snebønnen! hvad mener du, barn? Jeg forstaar dig ikke.“

„Snebønnen, mor, den staar jo i bibelen. Jeg er vis paa, at du ogsaa kan læse den. Den lyder saaledes: „Tvæt mig, saa jeg bliver hvidere end sel“ (Sal. 51, 9).

Er dette ikke en skjøn bøn? Den, som beder denne bøn med alvor og i tro, den kan i sandhed tilegne sig løftet i Es. 1, 18. Men hvad er det, som kan aftvætte syndens fæle pletter, de største med de mindste? Guds ord giver et bestemt svar. „Jesu Kristi, hans søns, blod renses os fra al synd“ (1 Joh. 1, 7). Den salige store i himmelen er de, som er komne ud af den store trængsel og har tvættet sine klæder og gjort dem hvide i lammets blod (Ab. 7, 13). „Thi dersom blod af okser og bukke og asken af en kvige, hvormed de urene beskæntes, helliger til kjødets renhed, hvor meget mere maa da Kristi blod, hans, som i kraft af en evig aand ofrede sig selv som et ulasteligt offer for Gud, renses eders samvittighed fra døde gjerninger til at tjene den levende Gud!“ (Hebr. 9, 13. 14).

Gjerrighed er rod til alt ondt.

En kristeligfindet far vilde en dag give sin søn en formaning mod gjerrighed. Han stillede ham derfor følgende spørgsmaal:

„Wilhelm, naar tror du et menneske faar saameget penge, at han bliver fornøjet?“

„Naar han faar 1,000 dollars mere, end han behøver til sine udgifter.“

„Nei,“ sagde faderen.

„Naar han faar 5 000 dollars mere, end han behøver,“ sagde Wilhelm.

„Nei,“ svarte faderen atter.

„Ti tusende.“ „Nei.“ „Tyve tusende.“ „Nei.“ „Femti tusende.“ „Nei.“

Wilhelm syntes, at han maatte gjøre endnu et fortillet forsøg for at gjette ret; derfor udraabte han: „Naar han har faaet hundrede tusende da?“ Men hans far svarte atter: „Nei.“ „Da kan jeg ikke sige det,“ sagde Wilhelm.

„Naar han har faaet lidt mere, end han har“, sagde faderen; „men dette bliver aldrig. Faar han et tusende, ønsker han to. Alex- ander den store var nærved at græde, da han ikke havde flere lande at indtage.“

Gjerrighed er rod til alt ondt.

Kvitbein.

[Med billede.]

„Kvitbein“ hedte vor lille gjedebut; sit navn havde den faaet, fordi den var hvid fra øverst til nederst. Som alle gjedunger var den morsom og livlig og skaffede os mangen god latter. Ugavn gjorde den dog ogsaa, om den ikke var saa ilde som den bukken, jeg har læst om, der kom ind i stuen og stangede istykker det store speilet, fordi den i speilet mente at se en anden buk, som den vilde slaas med.

Ind i storstuen kom „Kvitbein“ aldrig; det er ikke godt at vide, hvad den kunde have fundet paa, hvis den var sluppet derind; men ind i forstuen kom den engang, og det er nærmest derom, jeg vil fortælle.

Paa en af væggene i forstuen havde vi et gjedehoved, lavet af træ og pap; det var kjøbt i butikken og saa godt gjort, at man paa afstand næsten kunde tro, at det var en levende buk, som stak hovedet ind gjennem væggen. Dette mente ialfsald „Kvitbein“, som var sluppen ind, medens gangdøren et øieblik havde staaet aaben. Far, som sad inde i storstuen, hørte rammel og stoi derude og aabne døren for at se, hvad der var paa færde. Jo, der var „Kvitbein“ hoppet op paa en stol og stangede til gjedehovedet paa væggen.

Vi hørte far briste ud i en høj latter og raabe, at vi maatte komme ud og se. Alle som en styrkede vi hen til døren, og at vi alle fik os en rigtig god latter af vor fjære Kvitbein“ er noget, man nok vil kunne forstaa.

— s

Hvor er stjernerne?

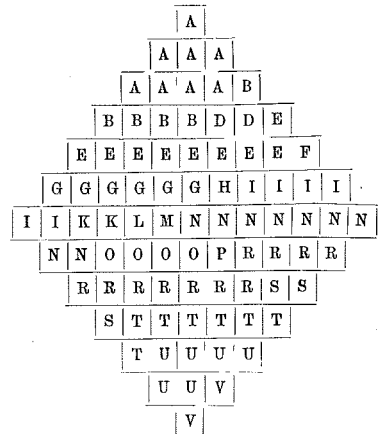
„Medens jeg,“ fortæller en af vore venner, „en aften straks efter solnedgang vandrede ud af staden, spurgte en liden pige, som gik ved min side: „Hvor er stjernerne? jeg ser dem ikke.“

„Vent, indtil det bliver mørkere, saa faar du se dem,“ svarede jeg.

Vi fortsatte vor vandring, og efter en stund straaede den ene stjerne klarere end den anden paa den klare himmel medens nattens skygger mere og mere udbredte sig over de stjerne høie.

„Hvilken vigtig lærdom før et Guds barn!“ tænkte jeg ved selv. „Jo mørkere det bliver omkring min fod, desto lysere bliver det over mit hoved, og jeg synger med David: „Mørket er ikke mørkt hos dig, og natten maa lyse som dagen, mørket er som lyset.“ (Salm. 139, 12.)

Diamantgaade.

Bogstaverne skal ordnes saaledes, at den horisontale og vertikale midlinje vil lyde ers, og at de horisontale linjer afgiver navnene paa: 1. En by i Marokko 2. En by i Ungarn 3. En by i Rusland 4. En by i Württemberg. 5. En provins i Preussen. 6. En by i det østlige Rusland. 7. En bjergtjede i Itallen. 8. Et hertugdømme i Tyskland. 9. En by i Tyskland 10. En by i Frankrig. 11. En kanton i Schweiz.

Ragnhild Bugge
fra Snaasen.

